

เท่าความนวนิยาย

ชุด สุภาพบุรุษจุฑาเทพ

หม่อมเจ้าวิซชากร จุฑาเทพ เป็นเพื่อนรักกับ หม่อมราชวงศ์เทวพันธ์ เทวพรหม ได้สัญญากันว่าจะให้ลูกคนใดคนหนึ่งแต่งงานกันเพื่อจะได้เกี่ยวดองกันสืบไป เมื่อหม่อมเจ้าวิซชากรถึงชีพิตักษัย หม่อมเอียดซึ่งเป็นมารดา และเป็นย่าของบรรดาลูกๆ ของหม่อมเจ้าวิซชากรซึ่งถูกขนานนามว่าห้าสิงห์แห่งจุฑาเทพจึงต้องการทำคำมั่นสัญญานั้นให้เป็นจริง

เมื่อบรรดาห้าสิงห์จุฑาเทพเติบโตเป็นหนุ่ม พวกเขากลับอยากลิขิตชีวิตรักของตัวเอง ต่างหาทางปฏิเสธการแต่งงานกับทายาทสาวแห่งราชสกุล เทวพรหม จนคำสัญญานั้นมีอันต้องถูกลบล้างไปโดยปริยายเมื่อทายาทคนสุดท้ายคืออรณพีร์แต่งงานกับเพียงขวัญ

ธรรชเกือบจะได้แต่งงานกับหม่อมหลวงเกษรา แต่กลับได้แต่งงานกับหม่อมหลวงระวีราไพสุมใจรัก

ปวรจุฬปฏิเสธที่จะแต่งงานกับหม่อมหลวงกระถิน ลูกพี่ลูกน้องของหม่อมหลวงเกษรา เพื่อแต่งงานกับวรรณสาผู้เป็นถึงหม่อมเจ้าหญิงมาก่อน

พู่ฉิมภัทรปฏิเสศการแต่งงานกับหม่อมหลวงมารดี น้องสาวของหม่อมหลวงเกษรา เพื่อแต่งงานกับกรองแก้ว อดีตนางสาวศรีสยาม สุดท้ายมารดีก็ตกเป็นอนุภรรยาของนายพลพินิจ แต่หลังจากท่านนายพลเสียชีวิตมารดีซึ่งไม่ได้รับทรัพย์สินสมบัติอะไรจากท่านเลยก็หายสาบสูญไปอย่างไร้ร่องรอย

รัชชานนท์ซึ่งหม่อมเอียดหมายมั่นจะให้แต่งงานกับหม่อมหลวงคิรินทร์ ลูกสาวของท่านนายพล หม่อมราชวงศ์อนุพันธ์ เทวพรหม กลับหนีไปและได้ไปแต่งงานกับสร้อยฟ้า เจ้าหญิงแห่งเวียงพุกคำ

ส่วนวีไลร์มภาซึ่งควรได้แต่งงานกับรณพีร์ก็ต้องแคล้วคลาดกันเพราะเรื่องราวแรงที่เธอกระทำต่อหม่อมเอียด นั้นทำให้รณพีร์ได้แต่งงานกับเพียงขวัญ นางเอกภาพยนตร์ไทยชื่อดังในเวลานั้น

เวลาผ่านไป ห่าสิ่งหัจจุทาเทพก็มีทายาทมากมายสืบราชสกุล ทว่าพันธสัญญาระหว่างจุทาเทพกับเทวพรหมก็ยังไม่มีความว่าจะสัมฤทธิ์ผล

บทนำ

บรรณธเมอร์เซเดส-เบนซ์ที่กำลังเล่นกลับสู่อาณาจักรจตุบาทเทพ หม่อมม
ราชวงศ์รัชชานนท์ต้องละลายตาจากข่าวนักมวยอálaแชมป์โลกที่กำลังอ่าน
อยู่หันไปมองสร้อยฟ้าผู้เป็นภรรยา เมื่อเธอทำเสียงจิกจิกไม่พอใจที่เขา
ไม่สนใจทั้งที่เธอเพิ่งกลับมาจากเวียงพุกคำ

“เป็นอะไรจ๊ะ สร้อยฟ้าที่รัก”

“เมื่อคนสนใจแต่นักมวย...ถามจริงๆ นักมวยกับเมียเนี่ย อะไรสำคัญ
กว่ากันคะ”

“ก็ต้องเป็นเมียสิ” รัชชานนท์ตอบ พับหนังสือพิมพ์วางไว้ข้างตัวแล้ว
โอบไหล่ภรรยา เอ่ยเอาใจพร้อมจับหูหน้าผากเธอพอดใหญ่ “แล้วไปเฝ้า
เจ้านางจันทราวันนี้เป็นอย่างไรบ้างล่ะจ๊ะ”

สร้อยฟ้าบอกว่าเจ้านางทรงตื่นตื่นที่จะนำสร้อยอัจนจักระกับสินค้ำ
หัตถกรรมของเวียงพุกคำมาแสดงโชว์ที่เมืองไทยที่เจทีฮอลล์ ห้องโถงใหญ่
สำหรับจัดแสดงสินค้ำบนชั้นสี่ของห้างสรรพสินค้ำเจทีเซ็นเตอร์ซึ่งเป็น
ศูนย์การค้าแบบครบวงจรที่รัชชานนท์เป็นผู้ก่อตั้ง

“ของสำคัญจะเดินทางออกนอกประเทศทั้งที ก็เลยตื่นตันกันใหญ่สินะ”

“ก็คงอย่างนั้นแหละค่ะ”

“สร้อยอัจนัจกระ” รัชชานนท์เอียงมำ “ได้ยินว่ามีอาถรรพ์ด้วยใช่ไหม”

สร้อยฟ้าหัวเราะราวกับเป็นเรื่องไร้สาระแล้วเล่าว่าเป็นตำนานเก่าแก่เล่าต่อๆ กันมาว่าไพลินเม็ดใหญ่ของสร้อยเป็นดวงตาที่สามตรงหน้าผากของพญานาค มันเลยได้ชื่อว่าไพลินอัจนัจกระ หรือ The Third Eye Sapphire เมื่อพญานาคถูกเจ้าเมืองพิมพาสังหารแล้วควักเอาตาที่สามมาเก็บไว้พญานาคผู้พ่อรู้เข้าก็โกรธมาก จึงสาปแช่งให้เกิดหายนะแก่ผู้ครอบครองทุกๆ สิบแปดปี

“ถ้าเป็นแค่ตำนาน ทำไมคนถึงเล่าลือกันจนมาเข้าหูฉันได้ล่ะ”

“จริงๆ ก็ไม่มีใครพูดถึงนานแล้วนะคะ แต่พอเจ้าชายสหัสรังสี องค์รัชทายาทในเจ้าหลวงรังสีมันตุ้ลันพระชนม์ด้วยโรคพระทัยวายพร้อมๆ กับเกิดอุทกภัยครั้งใหญ่ที่เวียงพุกคำเมื่อสิบสี่ปีก่อน ผู้คนก็เลยเอามาผูกโยงกับตอนเสียเวียงให้หายพลเซกองกับตอนที่ถูกเจ้าหลวงรังสีมันตุ้ลันโค่นล้มอำนาจช่วงเวลาทั้งสามเหตุการณ์กินเวลาสิบแปดปีตามคำสาปแช่งของพญานาคตอนนั้นพอดีค่ะ”

“จริงสิ แบบนี้แล้วสร้อยยังคิดว่ามันเป็นเรื่องบังเอิญอีกหรือ”

“เจ้าชายสหัสรังสีทรงเป็นโรคเกี่ยวกับพระทัยมาตั้งแต่ทรงพระเยาว์แต่ทางราชสำนักปิดไว้ พอโรคกำเริบถึงขั้นสิ้นพระชนม์ มีคนมาปลุกกระแสก็เลยยิ่งเชื่อกันว่าเป็นเพราะสร้อยนั่นจริงๆ ถึงขั้นเรียกร้องให้ทำลายสร้อยทิ้ง”

ทว่าเจ้าหลวงไม่ได้ทำอย่างนั้น รัชชานนท์จึงบอกว่าการที่สร้อยมีตำนานแบบนี้ก็ดีเพราะจะดึงดูดผู้คนให้สนใจเข้ามาดูกันเช่นเดียวกับคราวที่

เคยพาบุตรชายและบุตรสาวคือหม่อมหลวงภูษเนศกับหม่อมหลวงกัญญิกา ไปดูเสื่อหยกจักรพรรดิเงินเมื่อหลายปีก่อน

“พูดถึงตามู ปีนี้ถึงคราวเป็นเจ้าภาพจัดงานวันเกิดของย่าอ่อน ไม้รู้ จะจัดการกันไปถึงไหนแล้วนะคะ งานจะเริ่มเย็นนี้แล้ว”

“อ้อย ไม่ต้องห่วงลูกชายของสร้อยหรือก รายนั้นลงทำอะไรแล้วต้อง ทำให้สำเร็จ แล้วก็ต้องสมบูรณ์แบบเสียด้วย ทำอย่างกับไม่รู้จักลูกตัวเอง อย่างนั้นแหละ เจ้านั้นนะมันหนึ่งในห้าสิงจุฑาเทพเชียวนะ”

“แหม ที่ตัวเองเป็นห้าสิงหั้นะคะ ที่ลูกฉันให้เป็นลิง” สร้อยฟ้าค้อนควัก หัวกรุงต่างขนานนามให้เหล่าลูกชายคนโตของห้าสิงหัจจุฑาเทพเป็นห้าสิงหัจจุฑาเทพรุ่นที่สอง จะมีก็แต่รัชชานนท์กับพี่น้องที่เรียกเป็นห้าสิงหัจจุฑาเทพทุกที

“ก็มันลิงจริงๆ นี่นา รวมตัวกันที่ไรได้ปวดหัวทุกที” เขาหัวเราะ

รัชชานนท์ให้คนขับรถจอดส่งที่หน้าวังโดยยังไม่เข้าบ้าน เมื่อสร้อยฟ้าถามจึงบอกว่าพี่ชายคนโตคือหม่อมราชวงศ์ธรรารโหโร. มาหาเขาที่ออฟฟิศ ตั้งแต่เข้าบอกว่ามีเรื่องสำคัญจะคุยด้วย แต่ตนเองไม่ว่างเพราะต้องไปรับสร้อยฟ้าที่สนามบินซึ่งเป็นเรื่องที่สำคัญกว่า ทำเอาภรรยาอึดเป็น

“ค่า...เชิญตามสบายค่ะ เก็บของเสร็จแล้วฉันจะตามมาก็แล้วกันนะคะ ห้าสิงหัจจุฑาเทพมารวมตัวกันแบบนี้ กลุ่มแม่บ้านจุฑาเทพคงได้มารวมตัวกันด้วย”

รัชชานนท์ก้าวขึ้นบันไดหินอ่อน เลี้ยวโถงใหญ่ที่กำลังจัดเตรียมสถานที่ไปขึ้นบันไดซึ่งทอดตัวสู่ห้องโถง ที่นั่นพี่น้องของเขามารอกันสามคนแล้ว เขาถูกหม่อมราชวงศ์ธรรารโหโรเข้าเรื่องกลัวเมียขณะที่พี่ชายคนรองอย่างหม่อมราชวงศ์ปวรจุลช่วยล่าับ หม่อมราชวงศ์พุมภักทรชวนคุยเรื่องการประชุมเล็กน้อย และทันทีที่เอ่ยถามถึงน้องชายคนสุดท้อง หม่อมราชวงศ์ธรรณีร์

ซึ่งเป็นนายพลแห่งกองทัพอากาศก็เดินอาดๆ เข้ามาแล้วเอ่ยถึงเรื่องการเมืองในสภา

“เรื่องการเมืองอย่าพูดถึงเลยชายพีร์” พุฒิภัทรเอ่ยปราม “มาพูดถึงเรื่องที่พี่ชายใหญ่นัดพวกเรามากันวันนี้ดีกว่าครับ”

ธราธรถอนหายใจออกมา “วันก่อนพี่เพิ่งพาย่าอ่อนไปเยี่ยมคุณอาเทวพันธ์ที่โรงพยาบาลมา...”

แล้วเล่าต่อว่าหลังกลับมาจากโรงพยาบาลย่าอ่อนก็ดูซึมไป เมื่อมะปราง ภรรยาของเขาไปคุยด้วยถึงได้รู้ว่าย่าอ่อนยังรู้สึกผิดเสมอเรื่องที่ไม่สามารถทำตามเจตนารมณ์ของท่านพ่อของพวกเขาได้เรื่องที่ยากให้จุฬาเทพต้องกับเทวพรหม

“นอกจากคุณเกษราที่ได้ดิบได้ดีแล้ว ลูกสาวอีกสองคนก็หายสาบสูญกันไปหมดอย่างนั้น ถึงจะร้ายจะดีกันขนาดไหนก็ยังเป็นลูกอยู่”

“ใช่...ก่อนกลับ ย่าอ่อนยังรับปากว่าจะช่วยตามหาสองคนนั้นอีกแรงด้วยนะ แต่คงไม่มีปัญญาเพราะอายุก็มากแล้ว เลยได้แต่นั่งอมทุกข์อยู่คนเดียว”

ธณพีร์จึงถามว่าที่ธราธรเรียกพวกเขามารวมตัวกันในวันนี้เพราะอยากให้ตามหามารตีกับวีโลรัมภาหรือ เขาไม่อยากพูดถึงเรื่องร้ายกาจต่างๆ นานาที่หญิงสาวทำไว้ แต่ธราธรตอบว่าไม่ใช่อย่างนั้น เพราะเขาเองก็ไม่อยากให้คนจิตใจไม่ปกติอย่างวีโลรัมภาเข้าไปใกล้ย่าอ่อนอีกเหมือนกัน คงทำได้แค่ให้ความหวังท่านไปว่ากำลังหาตัวอยู่ แต่ที่เรียกพี่น้องมาในวันนี้เพราะอยากให้กำชับลูกๆ ของแต่ละคนให้ผลัดกันไปดูแลย่าอ่อนให้มากกว่าเดิม ย่าจะได้ไม่ว่างมานั่งคิดมากเรื่องมารตีกับวีโลรัมภาอีก

“แล้วตอนนี้วีโลรัมภาเธอยังส่งจดหมายมาให้ย่าอ่อนอีกหรือเปล่าครับพี่ชายใหญ่” ธณพีร์ถาม เพราะหลังจากเขากับเพียงขวัญแต่งงานกัน วีโลรัมภาก็หายตัวไป แต่กลับส่งจดหมายสาปแช่งมาที่วังจุฬาเทพอยู่เนืองๆ

จนพี่ชายใหญ่ต้องเก็บจดหมายทั้งหมดมาตรวจสอบดูก่อนเพื่อไม่ให้ถึงมือ
ย่าอ่อน

ยังไม่ทันได้คำตอบ เสียงโครมครามก็ดังขึ้นตามด้วยเสียงเคาะประตู
รัวอย่างน่าตกใจ

“คุณพ่อคะคุณพ่อ เกิดเรื่องใหญ่แล้วค่ะ”

ธราธรหน้าตื่น รีบเดินไปเปิดประตูทันทีเมื่อได้ยินเสียงของบุตรสาว
คนเล็ก “เกิดอะไรขึ้นลูกพลอย”

หม่อมหลวงอนิษฐาถลันเข้ามาเกาะแขนบิดา ไปหน้างตามที่คล้าย
กับระวีรำไพสมัยสาว ๆ บัดนี้เผือดซีด เอ่ยหอบ ๆ “คุณหวดคะ คุณหวด
เป็นลมค่ะ พยาบาลบอกว่าอยู่ ๆ คุณหวดก็กรี๊ดร้องออกมาแล้วก็ล้มพับไป
ค่ะ ตอนนี้นักแหม่กับพวกคุณอากำลังไปที่เรือนริมน้ำแล้วค่ะ”

เมื่อเหล่าคุณชายจุฑาทาท้าวเข้าไปในห้องนอนของย่าอ่อน ผู้สูงวัย
กำลังนอนอยู่บนเตียง มีเหล่าหลานสะใภ้ห้อมล้อมคอยปฐมพยาบาลอยู่ ซึ่ง
กรองแก้วดูทะมัดทะแมงมากกว่าใครเพราะเป็นหัวหน้าพยาบาลหอผู้ป่วย
ศัลยกรรมของโรงพยาบาลชื่อดัง

“ย่าอ่อนเป็นอะไรไปหรือแก้ว” พุฒิภัทรถามด้วยความเป็นห่วงหลัง
จากมาถึงเป็นคนแรก ก่อนจะเข้าไปจับข้อมือย่าอ่อนเพื่อตรวจชีพจร

“เป็นลมไปนะคะ”

“ทำไมอยู่ ๆ ถึงเป็นลมได้” ธราธรถาม

“คงเพราะจดหมายฉบับนี้มั้งคะ” ระวีรำไพยื่นกระดาษแผ่นหนึ่งให้
สามี พลังเหลือบมองพยาบาลคนใหม่เล็กน้อย “จดหมายจากคุณรัมภา
คุณพยาบาลคนใหม่ไม่รู้ เห็นจำหน้าถึงย่าอ่อนเลยเอามาให้ เลยเป็นลมล้ม
พับไปแบบนี้แหละค่ะ”

เหล่าคุณชายที่เหลือขยับมายืนเบื้องหลังธราธรเพื่อจะได้เห็นข้อความ

ในกระดาษจดหมายแผ่นนั้นด้วย

ผู้ใดไม่ยึดถือคำสัตย์ คำสัญญาที่ให้แก่เทพพรหม ขอให้ผู้นั้นพบแต่
ความวินาศ อยู่ก็เหมือนตายทั้งเป็น ตายไปขอให้ตกรรหมกใหม่ อย่าได้
พูดได้เกิด ขอให้ครอบครัวของมันผู้นั้นฉิบหายล่มจม ขอให้ตายอย่างทุกข์
ทรมาน พบความวิบัติ จัญไร ด้วยน้ำมือของเทพพรหมไปชั่วลูกชั่วหลาน

วิไลรัมภา

๑

หม่อมหลวงภูธเนศก้าวลงจากรถแล้วขยับสูทเนื้อดีและเนกไทให้เข้าที่ ก่อนจะก้าวยาวๆ เข้าไปในวังจุฬาเทพด้วยฝีเท้าเร็วกว่าปกติ แม้อีสานหนึ่งเฉย ทว่าในใจกลับร้อนรุ่ม ชายหนุ่มเดินผ่านโถงกลางซึ่งพนักงานทุกคนต่างรอย คอยว่าจะเก็บของกลับหรือเนรมิตที่นี่ให้กลายเป็นสถานที่จัดงานต่อไป

ขณะมองไปทั่วสถานที่จัดงานอย่างประเมิน ก็สะดุดตาพนักงานสาว คนหนึ่งซึ่งกำลังนั่งคุยกับเพื่อนๆ อยู่ใกล้เวที ใบบนหน้าที่ต้องแสงจากโคมระย้า ทำให้เธอดูโดดเด่นกว่าใคร ทุกอย่างທີ່ประกอบขึ้นเป็นเธอทำให้เขาถึงกับ ชะงัก โดยเฉพาะดวงตากลมโตเป็นประกายที่เพ็งมองเขา ภูธเนศกระแอม พลางขยับเนกไทอย่างไ้เชิงแล้วเดินผ่านไปยังห้องรับแขกที่สมาชิกในครอบครัว ทุกคนมารออยู่แล้ว

“นี่มันเกิดอะไรขึ้นครับ” ภูธเนศเอ่ยถามพลางกวาดตามองไปทั่ว

“คุณทวดป่วย” ธรรตตอบก่อนจะถอนหายใจเบาๆ “เราอาจต้อง เลื่อนงานวันเกิดออกไปหรือไม่ก็อาจจะต้องยกเลิก”

“คุณทวดเป็นอะไรมาใหม่ครับ”

รัชชานนท์ตอบบุตรชาย “ลุงภัทรของแกตรวจดูอาการแล้วบอกว่าไม่เป็นอะไรมาก แค่ออกใจจนช็อกหมดสติไปเท่านั้น”

ภูษเนศถามว่าตกใจเรื่องอะไร หม่อมหลวงกัณฐิกาจึงยื่นกระดาษขจดหมายซึ่งเป็นเหตุแห่งปัญหาให้ดู เขาอ่านแล้วตกใจเพราะใจความทั้งหมดเต็มไปด้วยความอาฆาตมาดร้าย

“วิไลรัมภา ใครกัน”

ธรรตธอนหายใจ “เอาละ ในเมื่อมากันครบแล้ว ลุงก็จะเล่าให้พวกเธอฟังอย่างละเอียดถึงที่มาที่ไปของจดหมายฉบับนั้น...”

จากนั้นเรื่องราวของห้าสิ่งหัจจุราเทพรุ่นแรกก็ถูกถ่ายทอดออกมาให้เหล่าทายาทได้รับรู้ รวมถึงเรื่องพันธสัญญาแต่งงานของทายาทแห่งราชสกุลจุฑาเทพกับเทพพรหม และยังเล่าชะตากรรมของหม่อมราชวงศ์เทพพันธ์ให้ฟังว่าในคืนที่ธรรตธอนแต่งงาน วิไลรัมภาหนีออกจากวังทำให้ประมุขแห่งวังเทพพรหมกลายเป็นคนติดเหล้า และภายหลังยังติดการพนัน เงินทองที่มีก็ร่อยหรอลง ร่างกายทรุดโทรม ภายหลังมารตีแพ้คดีฟ้องร้องเรียกค่าเลี้ยงดูจากกองมรดกของนายพลพินิจ แล้วหนีหายไปอีกคน จนบัดนี้ยังตามหาตัวหัจจุรไม่พบ

“ทำไมคุณหวดถึงยึดมั่นคำสัญญาขนาดนั้นล่ะครับ เรื่องมันน่าจะลงตัวและจบไปตั้งนานแล้วไม่ใช่หรือครับ สัญญาสัญญาอะไรก็ไม่รู้ หรือคุณชายเทพพันธ์มีบุญคุณอะไรกับท่านปู่มากหรือครับ”

“ไม่จำเป็นต้องเป็นหนี้บุญคุณกันหรอก คนสมัยก่อนโดยเฉพาะผู้มีฐานะन्द्रักดีอย่างท่านปู่ซึ่งเป็นถึงหม่อมเจ้า แม้จะเป็นเพียงสัญญาปากเปล่าหรือคุยกันเล่นสนุกๆ แต่เมื่อลั่นวาจาไปแล้วถือเป็นคำมั่นที่บิดพลิ้วไม่ได้ ทั้งคุณหวดเอียดและคุณหวดอ่อนต่างก็เป็นคนรุ่นเก่าซึ่งยึดถือคำมั่นสัญญาเป็นหลักจึงรู้สึกผิดอยู่ในใจเสมอมา...” ปาวรจตอบบุตรชาย

“มารวมตัวกันอย่างนี้ก็ดีแล้วนะ ลุงจะได้ถือโอกาสซักถามพวกเราเสีย

เลยว่าช่วยๆ กันดูแลคุณทวดหน่อย ระยะนี้ก็หมั่นแวะเวียนไปพูดคุย รับ-
ประทานอาหารกับท่านให้มากกว่าเดิม จะได้ไม่มีเวลามาคิดเรื่องอดีตให้ไม่
สบายใจไปเปล่าๆ ส่วนเรื่องจดหมายนั้นลู่กับพวกอาจจะจัดการเอง” ธรรมชาติ
เอ่ยเสียงเครียด “ที่นี้ก็เหลือเรื่องงานวันนี้ เจ้าภาพจะเอาอย่างไรละ หือ?”

ภูธเนศถอนหายใจเบาๆ อย่างยอมจำนนต่อสถานการณ์ “ก็คงต้อง
ยกเลิกละครับคุณลุงใหญ่ อย่างไรเสียสุขภาพของคุณทวดก็สำคัญที่สุด
สำหรับพวกเรา”

หลังจากเลิกประชุมครบคร่าว ภูธเนศซึ่งเป็นแม่งานเรียกหัวหน้า
แผนกจัดเลี้ยงของโรงแรมเจที่มากกว่างานวันนี้ต้องยกเลิกเพราะเจ้าภาพ
ล้มป่วยกะทันหัน แต่ไม่ต้องห่วงเรื่องค่าแรง ให้พนักงานเบิกจ่ายไปตามปกติ
จากนั้นจึงไปเยี่ยมทวดอ่อนที่เรือนริมน้ำ

หลังจากสอบถามอาการกับพยาบาลประจำตัวทวดอ่อนแล้ว จึงหุด
ตัวลงนั่งตรงขอบเตียง

น้ำหนักที่ตกลงบนพุงทำให้ทวดอ่อนรู้สึกตัวจึงลืมตาตื่น ก่อนจะยิ้ม
ให้เขา

“ภูหรือลูก”

“ครับคุณทวด” เขาตอบพร้อมทั้งข้อมือบางมากมัวไว้ “คุณทวดรู้สึก
ยังงัยบ้างครับ”

“ก็เพ็ลี่ยๆ นิดหน่อย คนแก่ก็อย่างนี้แหละ”

“ถ้าอย่างนั้นคุณทวดต้องพักผ่อนมากๆ นะครับ แล้วก็อย่าคิดมาก
เรื่อง...” เขาทอดเสียงลงอย่างลั้งเล

“จดหมายนั้นใช่ใหม่” ทวดอ่อนถอนใจเฮือก ดวงตาคม่นลงอย่างเห็น
ได้ชัด “คุณภูรู้เรื่องหมดแล้วใช่ใหม่อลูกลูก”

“ครับคุณลุงใหญ่กับคุณพ่อเล่าให้ฟังเมื่อครู่”

ทวดอ่อนรำพันด้วยความหวังใยและรู้สึกผิด ไม่รู้ว่าป่านนี้มารตีกับ วิไลร์มากเป็นอย่างไรกันบ้าง อวดคิดไม่ได้ว่าเป็นเพราะตนเองที่ทำให้วิไลร์ รมภ่าต้องมีชะตากรรมแบบนี้ ภูธนศจึงต้องปลอบว่าอย่าเป็นห่วง เพราะ ลุงใหญ่บอกว่าจะจัดการเรื่องนี้ให้

ทวดอ่อนหัวเราะเบาๆ “ก็ขอให้เป็นอย่างนั้นเถอะ เจ้าประจัน...” ท่านยกมือพนมท่วมศีรษะ “ขอให้พบเร็วๆ ด้วยเถิด ทวดจะได้นอนตายตาหลับ”

ภูธนศฝันหัวเราะแล้วปลอบว่าคุณทวดไม่เป็นอะไรง่าย ๆ หรือ ออก แล้ว ก็ยังเคยสัญญากับเขาเอาไว้ด้วยนี่ว่าจะอยู่เลี้ยงลูกให้เขา แล้วจะมาเป็นอะไร ไปก่อนได้อย่างไร อีกทั้งยังบอกว่าตอนนี้เขายังหาผู้หญิงที่ถูกต้องใจไม่เจอเสียที คงต้องให้คุณทวดลุกขึ้นมาจัดการให้เหมือนสมัยพ่อของเขา

ทวดอ่อนค้อนให้ “อย่ามาทำเป็นพูดดีเลย พ่อทวดลูกได้ จัดการอะไร ต่อมิอะไรให้ ชี้อร้านจะเปิดหนีไปไกลปืนเที่ยงเหมือนพ่ออีกคน”

“เป็นความคิดที่ตึนะครับ เผื่อจะได้เจอเจ้าหญิงกลางไพรเหมือนคุณ พ่อเจอคุณแม่ไงครับ”

ทวดอ่อนแย้งว่าสมัยนี้เจ้าหญิงที่ไหนจะอยู่ในป่าในดง เวียงพูกาก็สงบมานาน คงไม่มีเจ้าหญิงมาซ่อนตัวอีกแล้วกระมัง ก่อนจะตัดบทเหลนว่าว่างนอน ปล่อยให้ภูธนศมองด้วยความเป็นห่วง เพราะระยะหลังนี้สุขภาพทวดอ่อนไม่ค่อยดีนัก ยิ่งมาเจอเรื่องจดหมายบ้าง นั่นยิ่งทำให้อาการทรุดลง

เขานั่งเฝ้าทวดอ่อนอยู่ครู่ใหญ่ก่อนจะกลับออกมาก็กำชับกับพยาบาล ให้ดูแลให้ดี ระหว่างทางกลับบ้านของตนเองต้องผ่านตึกใหญ่ที่เป็นสถานที่ที่ตั้งใจจะจัดงานวันเกิดให้คุณทวด เห็นพวกพนักงานกำลังเก็บของขึ้นรถ เตรียมตัวกลับ ชายหนุ่มชงกัฝีทำเมื่อเห็นหญิงสาวใบหน้าขาวใสสะดุดตาที่เขาได้เห็นในโรงก่อนหน้านี้ ยิ่งมองยิ่งเพลิดเพลิดเจริญใจ จึงกอดอกพิงเสาเรือนมองเธออย่างตั้งใจ

“คุณหนูคะ”

เสียงเรียกของหม่อมหลวงกัญญิกา น้องสาวร่วมอุทรทำเอาสะดุ้งเฮือก หญิงสาวมาตามหาเขาเพราะบิดากับมารดาต้องการพูดคุยเรื่องงาน แสดงสินค้ำหัตถกรรมของเวียงพุกคำกับสร้อยอัจนัจจา

ภูธนศีกะไปถึงครั้งแรกที่เห็นสร้อยนั้นตอนที่ไปเยือนพระราชวังหลวงแห่งเวียงพุกคำ คราวที่เดินทางไปกับมารดาเพื่อเข้าเฝ้าเจ้าหลวงรังสิมันต์ ผู้เป็นลุงของเขาแล้วก็อดนึกถึงความรู้สึกเมื่อได้เห็นในคราวนั้นไม่ได้ว่า สร้อยเส้นนั้นดูลึกลับจริงๆ

สองพี่น้องเดินเคียงกัน เมื่อกลับถึงบ้านจึงตรงไปที่ห้องโถงแปดเหลี่ยม เห็นบิดามารดากำลังสนทนากันกะหงุกกะหิง เมื่อเห็นเขากับน้องสาว มารดาจึงบอกว่าเจ้านางจันทาทักงวลว่าเจที่ฮอลล์ สถานที่ที่จะจัดแสดง สร้อยและสินค้ำจากเวียงพุกคำว่าจะเสร็จทันหรือไม่ ภูธนศีกะยืนยันว่าไม่น่ามีปัญหาอะไร

“เห็นเจ้านางตรัสว่าจะให้ห้องศรีชทายาท เจ้าชายศตวรรษิเป็นหัวหน้า อดนะมาด้วยนะ”

“ไอ้เจ้า...เอ่อ...เจ้าชายศตวรรษิมาด้วยหรือครับ แล้วพระองค์จะเสด็จมาเมืองไทยเมื่อไหร่ครับคุณแม่”

“น่าจะราวๆ กลางเดือนหน้า หมายกำหนดการที่แน่นอนทางไหนคงแจ้งให้เราทราบอีกทีล่ะ”

ชายหนุ่มจึงบอกว่าเขาจะเซตทีมขึ้นเพื่อดูแลงานนี้โดยเฉพาะ กัญญิกาจึงอาสาว่าจะช่วยเพราะเลขาฯ ของเขาลาออกแล้วเพื่อไปแต่งงาน

“อ้าว เลขาฯ ภูลาออกแล้วเหรอ ทำไมแม่ไม่รู้”

“ตายจริง ทำไมมันหลุกหลูกอย่างนี้ล่ะ” รัชชานนท์เอ่ย

ชายหนุ่มจึงบอกว่าได้ประกาศรับสมัครพนักงานใหม่ไปสองสามวันแล้ว จะนัดสัมภาษณ์พร้อมกันวันศุกร์นี้ สร้อยฟ้าเห็นด้วยและบอกว่าจะ

ช่วยเข้าไปดูด้วยเพราะอยากได้คนที่คล่องๆ ทำงานเก่งเพื่อลูกชายจะได้ไม่ต้องเหนื่อยคนเดียว กลัวว่าจะไม่มีเวลาหาสะใภ้ให้

“โอ้...คุณแม่ วกมาเข้าเรื่องนี้เสียได้”

“ก็จริงไหมล่ะ” ผู้เป็นมารดาค้อนพลงพยับเปิดไปทางลูกสาว “ทำแต่งงานจนยายกัณจะเซงหน้าแต่งงานก่อนชะละมั้ง”

“อ้าว คุณแม่คะ ทำไมวกมาที่กัณได้ละเนี่ย”

สร้อยฟ้าจึงบอกว่าไปเวียงพุกคำคราวนี้ ผู้กองวชิระไม่เห็นหน้าลูกสาว เธอ เขาก็มีทำที่บั้งตึง ถ้าลูกสาวไม่เบี้ยวแล้วไปด้วยกัน นายทหารหนุ่มคงไม่ถึงกับอารมณ์บูดใส่คนโน้นคนนี้

“ไม่คุยด้วยแล้ว” หม่อมหลวงสาวลูกหนีเพราะชินอายจนนั่งไม่ติด

พันตรีวชิระเป็นคนรักของหญิงสาว ทั้งยังเป็นลูกชายของ พลเอก จุมพล วงสะหวัน หรือที่สร้อยฟ้าเรียกติดปากว่าบักจ้อย เพราะเป็นเพื่อนเล่นกันมาตั้งแต่เขากับมารดาของเธอยังเป็นเด็กอยู่กลางไพรกว้างนั่นเอง

สร้อยฟ้าหนึ่งยิ้มมองตามหลังลูกสาวไป ก่อนจะหันกลับมาหาลูกชาย “ยังไงแม่ฝากเรื่องจัดงานกับภูด้วยนะ”

“ไม่ต้องห่วงครับคุณแม่ ผมจะดูแลให้อย่างเต็มที่เลยครับ” ชายหนุ่มเอ่ยอย่างหนักแน่น

“ภูรับปากแบบนี้แม่ก็เบาใจ ขอบใจนะ”

๒

ภูธเนศลงจากรถบีเอ็มดับเบิลยูเงางามเมื่อมาถึงหน้าห้างสรรพสินค้า เจทีเซ็นเตอร์ พลังทักษ์ทลายลงเมื่อน เจ้าน้ำที่รักษาความปลอดภัยที่เปิด ประตูรถให้ ก่อนจะเดินเข้าทางประตูห้างซึ่งยังไม่เปิดให้ผู้คนทั่วไปเข้าออก จนกว่าห้างจะเปิดในอีกหนึ่งชั่วโมงข้างหน้า

เขาเดินสำรวจความเรียบร้อยไปทั่วชั้นล่างซึ่งเป็นแผนกขายเสื้อผ้า สตรีและสินค้าชั้นสูง ตำหนิพนักงานหญิงคนหนึ่งที่ไม่ติดป้ายชื่อ จากนั้นเปิด ท้ายด้วยการขึ้นไปเดินตรวจงานปรับปรุงเจทีฮอลล์ที่ชั้นสี่ เมื่อได้รับคำ ยืนยันจากหัวหน้างานควบคุมการปรับปรุงพื้นที่ว่าจะเสร็จสิ้นทันงานจัด แสดงสินค้าระหว่างประเทศแน่นอน เขาก็ขึ้นลิฟต์กลับขึ้นไปยังส่วนผู้บริหาร

นุจรี เลขาฯ สาวนำกาแฟมาเสิร์ฟ เขาเอ่ยชมฝีมือชงกาแฟของเธอ พลังเปรยว่าถ้าเธอลาออกไปแล้วเขาคงไม่ได้ดื่มกาแฟอร่อยๆ แบบนี้อีก หญิงสาวจึงเสนอว่าจ้างนายนี้เขาน่าจะลองให้พวกที่มาสัมภาษณ์ชงกาแฟให้ ชิม ใครชงได้อร่อยถูกใจก็รับเข้าทำงานเลย

เขายิ้ม “ชงกาแฟอร่อยแต่ทำงานไม่เป็นก็แยะนะ”

“ก็ต้องเลือกเอาละค่ะ” นุจรีหัวเราะคิกคักก่อนเดินออกจากห้องไป
ภูณศมองตามอย่างนึกเสียดาย เพราะเลขาฯ ที่รู้จักและทำงานเก่ง
นั้นหาไม่ได้ง่าย ๆ...เขาเปิดเพิ่มประวัติของผู้สมัครงานที่จะเข้ามาให้สัมภาษณ์
บายนี้ จนกระทั่งถึงแผ่นสุดท้ายชายหนุ่มถึงกับชะงักเมื่อเป็นรูปหญิงสาว
คนเดียวกับพนักงานที่เขาเห็นเมื่อคราวจัดสถานที่งานวันเกิดของทวดอ่อน
เมื่อสัปดาห์ที่แล้ว

ลอจันท์ พันธุ์เทวา...

ภูณศทวนชื่อที่นั่นซ้ำแล้วซ้ำเล่า นึกแปลกใจว่าอะไรทำให้เขาสนใจ
ผู้หญิงคนนี้มากขนาดนี้

ลอจันท์แต่งตัวออกจากอะพาร์ตเมนต์ที่เธอเช่าพักอยู่กับวิณา หญิง
สาวที่เธอพบโดยบังเอิญเมื่อสองปีก่อนหลังกลับจากฝรั่งเศสมายังประเทศ
ไทย ครานั้นเธอถูกพวกมิชชันนารีขังไว้ที่กระท่อมร้างที่มีเอกสารสำคัญ
วิณาปรากฏตัวขึ้นบริเวณหัวมุมตึกทำให้ชนกับโจรอย่างจัง ตำรวจจึงจับโจร
คนนั้นและนำกระเป๋ามาคืนเธอได้ ขณะอยู่ที่สถานีตำรวจทั้งคู่พูดคุยกัน
ถูกคอ วิณาจึงชวนมาพักที่ที่พักของเธอชั่วคราว...แต่แล้วลอจันท์ก็อยู่
ยาวมาสองปีแล้ว

หญิงสาวโบกมือตอบชายหนุ่มหน้าตาดีที่ขับรถอลังการมาจอด
รออยู่ เธอหย่อนจดหมายใส่ตู้ไปรษณีย์ ก่อนจะเดินไปขึ้นรถ

“รอนานไหมคะ”

“สำหรับลออ ให้รอนานแค่ไหนชั้นก็รอได้” สุลิยาเอ่ยด้วยสีหน้า
กะลิมกะเหลี่ย

“รีบไปกินเถอะค่ะ ชินข้ากว่านี้ไปสัมภาษณ์ไม่ทันจะเสียแผนนะค่ะ”

สุลิยาขับรถไปส่งลอจันท์ด้านหน้าห้าง หญิงสาวหอบเอกสารต่างๆ
ลงจากรถแล้วเดินตรงไปยังส่วนสำนักงาน เมื่อไปถึงชั้นสิบสองหญิงสาวส่ง

ยิ้มให้ผู้สมัครทุกคนที่ไม่ได้รับการทักทายใดๆ ตอบกลับมา คงเพราะทุกคนคิดว่าเธอคือคู่แข่ง

การสัมภาษณ์เริ่มขึ้นเมื่อนุจรีเข้ามาแนะนำตัวว่าเป็นเลขฯ ของหม่อมหลวงภูษเนศ แล้วเรียกผู้สมัครเข้าไปในห้องที่ละคน จนกระทั่งลออจันท์เป็นคนสุดท้าย

ภายในห้องมีผู้ที่นั่งสัมภาษณ์เธออยู่สามคนคือสร้อยฟ้า กัญญิกา และภูษเนศ ลออจันท์ถึงกับยืนตัวแข็งเมื่อเห็นตัวจริงของชายหนุ่มอย่างใกล้ชิดขนาดนี้เป็นครั้งแรก เขาดูหนุ่มกว่าที่คิดสำหรับตำแหน่งใหญ่โตระดับผู้บริหารห้างสรรพสินค้าชั้นนำ การแต่งกายสะอาดสะอ้าน ใบหน้าหล่อเหลา...เขาดูดีไปทุกกระเบียด

สร้อยฟ้ากับกัญญิกาผลัดกันถามคำถามสัมภาษณ์ลออจันท์อยู่เกือบสิบห้านาที และเห็นว่าหญิงสาวน่าสนใจ ทั้งยังมีการศึกษาสูง เรียบจบจากฝรั่งเศส ทว่าภูษเนศกลับถามสิ่งที่ไม่เกี่ยวกับเรื่องงาน

“ซงกาแพเป็นไหม”

“คะ?” หญิงสาวเล็กคิ้วอย่างไม่แน่ใจ

“ถามอะไรนะตาม” ผู้เป็นแม่หันไปสะกิด

“โอ...คุณแม่ครับ เวลาบ่อยๆ แบบนี้มันชวนง่วงนี่ครับ ได้กาแฟสักถ้วยก็คงจะดี”

“ได้คะ” เธอตอบตามหลักการสัมภาษณ์งานที่ดีคือไม่ควรปฏิเสธนายจ้าง “ไม่ทราบว่หม่อมชอบกาแฟแบบไหนคะ”

เมื่อได้คำตอบแล้วหญิงสาวจึงลุกไปที่โต๊ะเครื่องดื่มที่มุมห้อง จัดการผสมตามสูตรที่เขาบอก ก่อนจะนำไปเสิร์ฟ...เพียงคำขอบคุณที่เขาเอ่ยก็ทำให้เธอถึงกับใจสั่น ยิ่งอยู่ใกล้ซิดยิ่งรู้สึกว่าเขามีเสน่ห์ดึงดูดทางเพศที่ร้อนแรงน่ากลัวยิ่งกว่า เธอเดินกลับไปนั่งที่ซึ่งที่ใจยังเต้นโครมคราม ได้แต่เตือนตัวเองว่าเธอจะหลงเสน่ห์เขาไม่ได้ ไม่อย่างนั้นแผนทุกอย่างที่วางไว้จะเสีย

หมด

ภูธเนศยกกาแพขึ้นจิบก่อนจะทำเสียงงีมงำในลำคออย่างพึงพอใจ เขาบอกหญิงสาวว่าให้กลับได้ ถ้าสรุปผลแล้วจะให้ฝ่ายบุคคลโทร. ไปแจ้ง

เมื่อเดินออกจากห้องมาได้ ลอจันท์ถึงกับเป่าลมออกมาด้วยความโล่งอก หากสำเร็จ เธอจะก้าวต่อไปตามแผนได้ แต่ถ้าไม่ คงต้องหาวิธีอื่นแทรกซึมเข้ามา...ระหว่างรอลิปต์ หญิงสาวกวาดตามองไปรอบๆ และเห็นโปรสเตอร์ที่มีรูปสร้อยเส้นหนึ่งเป็นจุดชาย ไพลินเม็ดใหญ่ที่อยู่ตรงกลางสร้อยนั้นตรงตามจุดที่จะยื่นปลายนิ้วออกไปลูบไล่ไม่ได้ แม้จะรู้ว่ามันเป็นเพียงกระดาษแผ่นหนึ่งมีใช้ของจริงก็ตาม

“The Third Eye”

เสียงนั้นทำเอาหญิงสาวสะดุ้งเฮือก เมื่อหันไปมองก็พบกับชายหนุ่มที่เธอไม่อยากจะพบมากที่สุดในตอนนั้น

“ขอโทษที่ทำให้ตกใจ” เขาล้วงสองมือเข้าไปในกระเป๋าทางเกงอย่างมีมาด พักพักเอิดไปยังโปรสเตอร์ “ไพลินเม็ดนั้นถูกขนานนามว่า The Third Eye ครับ”

“เอ่อ...ค่ะ” เธอพยักหน้า “มันสวยมากเลยค่ะ”

“สวย มีเสน่ห์ และลึกลับ” ภูธเนศมองเธอด้วยแววตาที่มีความหมายราวกับเขากำลังหมายถึงเธอ

“ลึกลับด้วยหรือคะ”

“มันมีตำนานอันมีมนตร์ขลังนะ”

เมื่อประตูลิปต์เปิดออก ภูธเนศก้าวตามเธอเข้าไปในลิปต์ด้วย เขาแนะนำอาหารขึ้นชื่อของห้างแห่งนี้ก่อนจะแยกย้ายกันเมื่อลิปต์ลงไปถึงที่หมาย ลอจันท์ยกมือไหว้ลาแล้วรีบเดินจ้ำอ้าวไปหาสุเลียที่ร้านอาหารริมระเบียงอย่างรวดเร็ว

๓

ภูธนศไม่ได้แยกจากไป เขาก้าวตามล่อจันท์เข้าไปในร้านริม
ระเบียงและเห็นเธอก้าวเข้าไปนั่งกับชายหนุ่มหน้าตาดีคนหนึ่ง นั่นทำให้เขา
คิดไปว่าฝ่ายนั้นอาจเป็นคนรักของเธอ เขาถอนหายใจเบาๆ ก่อนจะเหมือน
หน้าหนีจากภาพที่ทำให้รู้สึกไม่สบายใจนั้นแล้วตรงไปยังห้องที่ถูกกั้นไว้
สำหรับรับประทานอาหารในพื้นที่ส่วนตัว

“ไฮ ไฉ้หม่อม”

“สวัสดิ์ศรีรับหม่อมมกุฏ”

เมื่อเปิดประตูเข้าไป ชายหนุ่มทั้งคู่ที่กำลังคุยกันอย่างร่าเริงก็เอ่ยทัก
เขาโบกมือทักทายทุกคนตอบ “ไฮ...ไฉ้เจ้า สวัสดิ์ศรีชะระ”

คนที่เขาเรียกไฉ้เจ้าแท้จริงแล้วคือเจ้าชายศตวรรษมี รัชทายาทแห่ง
ราชอาณาจักรเวียงพุกคำ ส่วนอีกคนหนึ่งคือพันตรีวชิระ วงสะหวัน ราช-
องครักษ์ส่วนพระองค์ ภูธนศเอ่ยเสียงเครียดว่าถ้าจะมาก็จะให้โทร.
บอกก่อนจะได้ส่งคนไปรับ ทว่าเจ้าชายหนุ่มกลับบ่นว่ายุ่งยาก

“ไม่กลัวไฉ้พวกไม่หวังดีลอบทำร้ายเอาหรือไง”

“กลัวทำไม ผู้กองวชิระมาด้วยทั้งคน จริงไหม” เจ้าชายหนุ่มตอบไหล่นายทหารคู่พระทัยซึ่งเคยมีวีรกรรมต่อสู้กับพวกกบฏเซกองที่ยังเหลืออยู่ตามแนวตะเข็บชายแดนรอบๆ เวียงพุกามาแล้ว

“เกิดพวกมันมากันเป็นฝูง ไอ้ผู้กองคนเดียวจะช่วยอะไรได้วะ”

“หมวดคำเฟิงกับจำพัตพะนาก็มาครับ” วชิระเอ่ยแก้ให้เจ้านาย

ภูเนศสายหน้า ก่อนจะถามวชิระว่ากัณฐิการู้หรือเปล่า ผู้กองหนุ่มจึงปฏิเสธ เขาได้ฟังซู่อีกฝ่ายว่าให้ระวังตัวให้ดีเพราะกัณฐิกไม่ชอบเซอร์ไพรส์ทำเอาวชิระหงอเพราะกลัวถูกหญิงสาวโกรธ

“โอ้ ไอ้ผู้กอง” เจ้าชายศรัทรมิทรงพระสรวล “นายนี่นะ เก่งได้กับทุกคน ลิปต่อหนึ่งก็ลุยมาอย่างเสียแล้ว แต่กับน้องสาวไอ้หม่อมมละก็หงอเป็นลูกแมวเซียว”

“แหม...ฝ่าบาท ก็คนมันรักนี่ครับ” วชิระเอ่ย หน้าแดงก่ำ

ภูเนศเอ่ยชัดว่าหมั่นไส้ เจ้าชายหนุ่มจึงชัดขึ้นมาว่าอีกหน่อยเจอกับตัวเองแล้วจะรู้สึก เจ้าของสถานที่จึงบอกว่าไม่มีทาง ไม่มีใครมาทำให้เขาหงอได้เหมือนผู้กองหนุ่มหรอก...ทว่าในใจกลับคิดถึงหญิงสาวที่เขาเพิ่งสัมผัสมาไม่นานไปเมื่อครู่

“แล้วนี่ตกลงทำไมถึงเด็ดมาเสียบๆ ละ มีอะไรด่วนหรือเปล่า เห็นคุณแม่บอกว่าจะเด็ดมาเดือนหน้าไม่ใช่หรือ”

“เรื่องด่วนนะมีแน่ หลายเรื่องเสียด้วย ไม่งั้นฉันจะถ่อมาถึงนี่หรือ” เจ้าชายทรงตอบปลงปลดกระดุมเสื้อออกแล้วดึงเอาสร้อยพระศอกออกมา “และนี่คือเรื่องแรก”

“สร้อยอัญญาจักระ” ภูเนศตาลุกวาวเมื่อเห็นสร้อยอันเลอค่าของเวียงพุกำกับตา

เจ้าชายตรัสว่าก่อนจะเอามาใช้ที่ห้าง ทรงอยากรู้ความลับของสร้อยเส้นนี้ก่อน

หม่อมหลวงหนุ่มพยักหน้า ก่อนจะมองเฟลิมเม็ตโตด้วยความรู้สึก
ว่ามันต้องซุกซ่อนอะไรบางอย่างเอาไว้แน่ๆ “ความลับอะไรในสร้อยเส้นนี้ที่
นายอยากรู้หรือ แล้วจะรู้ได้อย่างไร”

เจ้าชายสายพระพักตร์ “มีคนเก่งอยู่ใกล้ตัวแล้วยังทำเป็นงงอีก”
“ไครวะ”

“อ้าว นายไม่รู้หรือ ลุงใหญ่ของนายนะเป็นนักโบราณคดีที่เก่งหาตัว
จับยากเชียวนะ ฉันว่าท่านต้องไขปริศนาสร้อยอัศจรรย์นี้ได้แน่” เจ้าชาย
บอกพลางเสริมอีกว่าได้โทร. ไปนัดธรราชไว้แล้ว พรุ่งนี้จะไปพบที่วังจุกหา-
เทพแล้วไปทำธุระที่สองด้วยเลย”

ภูษเนศแปลกใจว่าธุระที่สองคืออะไร ธุระอีกก็อังก่อนจะบอกว่าจะ
มาสู่ขอกัญญิกา

เช้าวันต่อมา ที่วังจุกหาเทพครีก็ครีนกว่าวันไหนๆ สมาชิกของวัง
ทุกคนต่างมาชุมนุมกันเพื่อรอรับเจ้าชายศตวรรษมีมาเป็นผู้ใหญ่สู่ขอกัญญิกา
ให้แก่ผู้กองวชิระ ไม่เว้นแม้แต่ทวดอ่อนที่เมื่อรู้ข่าวก็อาการดีขึ้นทันที

“อย่างที่รู้กันดีว่าผู้กองวชิระกับหม่อมหลวงกัญญิกาคบหากันมานาน
ผมกับเจ้าพ่อและเจ้าแม่ก็เห็นว่าเหมาะสมกันดี...คุณอาต้องการสินสอดทอง
หมั้นสักเท่าไรดีครับ ผมจะได้ให้ท่านนายพลจัดไว้ให้”

“ไม่ต้องการอะไรเลยเพคะ แต่ให้ผู้กองวชิระรักลูกสาวของหม่อมฉัน
ให้มากๆ ก็พอ”

สร้อยฟ้าหน้าตาซีม กราบทูลตอบด้วยเสียงเครือ แต่ทวดอ่อนกลับขัด
ขึ้นอย่างไม่ทิ้งนิสัยเจ้าศเจ้าอย่างเช่นที่เคยเป็น พร้อมกับบอกว่าไม่มีสินสอด
ก็อายชาวบ้านเขา

“เจ้าชายทรงพระสรวล “จริงอย่างที่คุณทวดว่า ถ้าอย่างนั้นเรามาพบ
กันครึ่งทาง ผมจะบอกให้ท่านนายพลจัดสินสอดทองหมั้นมาให้สมเกียรติ

ของจุฬาเทพก็แล้วกัน อย่างนี้ดีไหมครับ”

“ก็แล้วแต่ทางท่านนายพลจุมพลจะสะดวกก็แล้วกันพะยะค่ะ” รัชชานนท์หันไปลูบตีระชะลูกสาว “เพราะถึงอย่างไรเสีย ลินสอดเดเหล่านั้นกระหม่อมก็ตั้งใจจะมอบให้ทั้งคุณำไปเป็นทุนสร้างครอบครัวใหม่ทั้งหมดอยู่ที่พะยะค่ะ”

“นั้นก็ดีเลย เป็นอันตกลงตามนี้” เจ้าชายศตวรรษมีตรีสรูป

เมื่อพูดคุยกันถึงฤกษ์แต่ง ทางวังจุฬาเทพไม่ขัดข้องเพราะอีกนาน แต่ผู้กองวชิระอึดอัดใจอยากหมั้นหมายไว้ก่อน ทวดอ่อนจึงสรุปว่าให้จัดงานหมั้นที่วังเสียเลย พวกแม่ลงมูที่มาตอมกัณฐิการจะได้รู้ว่าหญิงสาวมีเจ้าของแล้ว

หลังจากนั้นคนทั้งวังต่างก็สนทนากันถึงเรื่องราวผิดฝาผิดตัวสมัยที่เจ้าหลวงรังสีมันต์มาสู่ขอเจ้านางจันทา พร้อมกับเอ่ยแซวรัชชานนท์กับผู้กองวชิระเรื่องกัลลวเมียกันอย่างสนุกสนาน